ATEŞ!

ÇOCUKLARA HAFTALIK DERGİ

SAYI: 33

15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

ARKASI VAR

ATEŞ
ÇOCUKLARA MAHSUS HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

Yıl:I Cilt:2 Sayı:33

6 MAYIS 1953

Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ

Sahibi:
HAMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

Hassas Katil

Luke Grudgins odadan çıktı, kapıyı gürültüsüzce kapattı. Terle kaplanmış yüzünü kuruladı ve heyacanını bastırmak ister gibi gezinmeğe başladı. Muvaffak olmuştu. Adam yanındaki odada ölü olarak yatıyordu. Luke onu öldürmek istemezdi fakat öfke gözünü bürümüş ve eline geçirdiği sert bir şeyi Judson'un başına indirmişti.

Odada bir aşağı bir yukarı dolaşırken, Luke kendi kendine söyleniyordu. Judson onu sinirlendirmeseydi, Judson kasadan para çalmasaydı, elinden bu kaza çıkmıyacaktı.

Luke kendini haklı çıkarmak için mazeretler ileri sürüyordu, fakat cinayet cinayetti ve Luke bir daha geri dönmek imkânı olmıyan bu suçu işlemişti. Titriyerek tezgâhın bir tarafına geçti ve pençeren den ana caddeyi seyretmeğe başladı. Kafası mütemadiyen işliyor, bulunduğu vaziyetten kurtulmağa çalıştıkça daha fazla gömüldüğünü hissediyordu. Yalnız lehinde olan bazı noktalar vardı; dükkânda ve yukarıki odalarda kimse yoktu; münakaşa ettiklerini kimse duymamış ve cesedin yere yuvarlandığını işiten olmamıştı.

Fakat neredeyse müşteriler gelmiye başlıyacaktı. İşte! Mrs Wenly gülümsiyerek içeri girdi. Luke kendini topladı ve onun selâmına mukabele ederek:

— Ne güzel bir gün değil mi? diye mırıldandı.

— Evet, fevkalâde bir gün, Tereyağı, yumurta, şeker istiyorum. Mr. Gudgins. İşte alacaklarımın listesi.

Kadın çantasından listeyi çıkardı ve Luke'a uzattı. Luke elleri titriyerek kâğıdı aldı kadın sordu:

— Judson nerede?

— Oh, Jud mu? Bazı şeyler almak için dışarı çıktı.

— İyi çocuktur şu Judson... Listeyi size bırakıyorum, Mr. Grudgins, eve gönderiverin.

Kadın çıktıktan sonra Luke derin bir nefes aldı. Luke sinirli sinirli gezinmeye başladı. Acaba polise haber mi verse? Tevkif edileceği, mahkemeye sevkedileceği muhakkaktı. Kasaba halkı kim bilir neler söyliyecekti.

— Mr. Grudgins'in, Judson Blake'ı öldüreceği kimin aklına gelirdi ki? Hem de bir kerpetenle öldürmüş!

Luke titriyerek kapıyı açtı. Cesed hâlâ orada duvarın dibinde yatıyordu. Sokak kapısının açıldığını duyunca telâşla dışarı çıktı. Müşteri gelmişti galiba. Fakat hayır bu bir müşteri değildi. Elinde tabanca olan bir adamdı! Adam sert bir sesle:

— Arka odaya yürü!! Sesini çıkarayım deme! diye emretti.

Luke korkuyla ona baktı. Adam:

— Sağır mısın? diye homurdandı. Seni ağır bir yükten kurtarmıya geldim.

Luke âdeta yalvarırcasına ölünün bulunduğu odaya doğru yürüdü. Adam da arkasından!.

Adam birden duraladı:

— Bu da nesi. Yerde biri yatıyor. Ne olmuş bunaı Ölmüş mü?

— Ha.. Hayır. Ya.. yaralandı.

— Öyle mi? Bu kerpeten neden kanlı o halde? Adam yaralı değil, ölmüş!

Tabancalı adam eğildi ve kerpeteni aldı, elini Jud'un üzerinde gezdirdikten sonra:

— Yanılmamışım. Onu sen öldürdün! dedi.

Luke kekeliyerek birşeyler söylemek istedi. Fakat öbürü.

— Kes. Bunu dinlemeye vaktim yok. Bu sana ait bir iş, içinden çıkmak sana düşer Sen sadece bana kasandaki paraları ver yeter!

Tam o sırada dükkâna biri girdi. Adam kısık bir sesle müşteriye bakmasını emretti ve ağzını sıkı tutmasını ihtar etmeyi de unutmadı, Luke titreyerek dışarı çıktı. Mrs. Maley:

— Judson'la mı konuşuyordunuz? diye sordu.

— Evet.

— Çok iyi çocuk. Onu herkes seviyor, Sizden geçen gün aldığım marmalattan bis kutu daha istiyorum. Dönüşte alırım.

Luke kadının hangi marmalattan istediğini hatırlamadı ama ondan bu kadar çabuk kurtulduğuna sevindi. Mrs. Maley çıktıktan sonra adamın ynnına döndü. Silâhın namlısı hâlâ üzerindeydi. Adam sert bir sesle:

— Paraları getir. Cebindekileri de sökül.

Silâhlı adam Luke'un bütün paralarını cebine doldurduktan sonra, geldiği gibi sessizce gözden kayboldu. Luke pencereye koştu ve onun bir otomobile atladığını görünce olanca sesiyle bağırmıya başladı:

— Polis! Soyuldum! Cinayet!

Çok geçmeden dükkânın önü heyecanlı ve meraklı kitlesiyle bir panayır yerine dönmüştü. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Luke başından geçenleri anlatarak halkın heyecanını artırıyordu.

— Silâhlı adam Jud ile bana arka odaya gitmemizi emretti. Jud karşı koymak isteyince, adam tabancasının kabzasiyla onun başına vurarak onu öldürdü!.

Az sonra silâhlı adamın Judu öldürdüğü bütün kasabaya yayılmıştı. Polislere de ayni masalı anlatan Luke kimsenin kendisinden şüphe etmediğini düşünerek seviniyordu. Fakat ya o iki haydut yakalanırsa? Suçu üzerine attığı adam ne diecekti? Ama boşuna üzülüyordu. Bir haydudun sözüne kim inanırdı ki!

Aradan günler geçmiş, iki haydut hâlâ yakalanmamıştı. Hâdise yavaş yavaş unutuluyordu. Yalnız bir kişi, Luke'u soyan adam Jud'ın öldürüldüğü günü unutmamıştı. İşte yüzünde aynı alaycı tebessümle Luke'un karşısına çıkmış ve:

— Gazetelerde Judson Blake'ı öldürdüğüm içi narandığım yazılı

(Devamı 5 inci sayfada)

BÜYÜK MÂCERA ROMANI

KARTALLAR YUVASI

ÇEVİREN: ÖZ-AY

KÜÇÜĞÜN ARZUSU: Bir ayak sesi Grey'i bu düşüncelerinden ayırmıştı. Nöbetçi değişiyor. Ateşin hafif ışığında, emin adımlarla ilerliyor nöbetçi izci iyiden iyiye seçiliyordu. Çocuk, otomoblin etrafında bir tur yaptıktan sonra geriye döndü veçadırların arkasına kayboldu.

Her tarafı, yine bir sükût kaplamıştı.

Grey, gerinerek yerinden kalktı. Kendi kendine gene epey felsefe yapmıştı bu akşam da. Sık adımlarla otomobiline doğru ilerlerken bir bağırma işitti:

— Kimvar orada?

— Benim, Grey!

— Ah siz misiniz? Affedersiniz. Ne o! gidiyor musunuz? Demek kampımız hoşunuza gitmedi.

— Yoo tam aksi. Hem çok hoşuma gitti. Sizinle konuşmağa gelmiştim.

— Ne yazık ki konuşamıyacağız. Benim bu gecekî vazifem bu otomobili beklemektir. Mal sahibi beni bu vazifeden affetmezse bu iki saat zarfında kimseyle konuşmaya hakkım yoktur.

— Tabiî. Ben mal sahibi olduğuma göre sizin konuşmanıza müsaade ediyorum. Sizinle, bu akşamki konuşmada adını bile söylemediğiniz bir meslek hususunda görüşmek istiyorum.

— Konuşmalarımızı dinlediniz mi yoksa?

— Evet. Benim de size bir teklifim var.

— Nedir o?

— Bir de uçmayı tecrübe edin.

— Uçmak mı? Bunun için ya askerî ya da sivil havacılık okuluna kaydolmak icabeder. O zaman da insan birkaç sene çalışmak mecburiyetinde kalıyor. Hem havacı olursam namlı bir pilot olmayı en büyük gaye bilirim. Meselâ meşhur yüzbaşı... Ah... Siz pilot değil misiniz?

— Evet.

— Tamam.. Tamam.. Tanıdım... Siz George Grey'siniz.

— Evet doğru. İşte bu da benim okulun adresi. Tatilde sizi bekliyorum. Yarın sabah saat altıda buradan ayrılıyorum. Eğer bir karar veremezseniz bana vaziyeti anlatın; benim de haberim olsun.

Çocukcağızın dili tutulmuştu. Bu beklenmedik teklife nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. İnanamamıştı da bu sözlere. Kendisine şaka yapıldığını zannediyordu.

Fakat böyle bir tatil geçirmek bir hayli zevkli olur her halde. Hakiki uçaklarla gökte dolaşmak; havalara hâkim olmak; Birtakım yeni yeni şeyler öğrenmek ve hissetmek... İşte onun tam arayıp ta bulamadığı şeyler.

Birden Grey'e dönerek:

— Peki efendim! dedi. Bu iş nasıl? Nerede? Ne zaman olacak? Bunun şartları nedir?

Artık karar verilmişti. Babası da buna razı gelecekti herhalde. Çocukcaız uzun zamandır aradığı şeyi bulmuş gibi delicesine sevinç içinde Grey'den, bu mevzuda tavsiye edebileceği kitapları soruyordu.

Konuşmağ ittikçe genişledi: istikbalden, müsabakalardan, hava harplerinden ve kısacası mesleklerinin verdiği bütün imkânlardan tatlı tatlı bahsettiler.

Stefan Kampa dönmüş; fakat gözüne uyku girmiyordu.

Ertesi sabah Grey saat altıda yola çıkarken not defterinde talebeler diye başlıyan sayfada yeni bir isim yer almış bulunuyordu: Stefan Viretsk.

MAKİNİST VATMAN: Hava müthiş sıcaktı. Yolda üç defa otomobilinin lâstiğini değiştirmek zorunda kalan Grey Varşova'ya girerken dördüncü lâstiğin de patladığını üzüntü ile farketti. Otomobilini bir kenara bırakarak bir tamirhane aradı, fakat bulamayınca lâstiği bir müddet için yamlı kullanmayı düşündü.

Grey öfkeyle tekerleği yerinden çıkartırken on onbeş kişi de etrafını sarmış onu seyrediyordu. Birçok kadın çocuk ve adamın meydana getirdiği bu grup Grey'i kızdırmaya başlamıştı. Kutusundan bir alet almak için öfkeyle geriye döndüğü zaman; ihtiyacı olan aletin kendisine uzatılmış olduğunu gördü ve yardımcısının yüzüne dahi bakmadan aleti aldı ve işine koyuldu. Biraz sonra ayni el Grey'e o sırada lâzım olan başka bir aleti verdi. Grey artık bir yardımcı bulmuştu sanki. Arka tarafından tanımadığı biri her defasında icabeden aleti kendine uzatıyordu.

Nihayet tamirat bitti. Sıra tekerleği yerine takmaya geldiği zaman Grey'in, onbeş yaşlarında, Vatman okulu üniforması giymiş olan genç yardımcısı kalabalığın arasından ilerliyerek Grey'e tekrar yardım etti.

Grey, işini görürken, bir yandanda küçük arkadaşının maharetli hareketlerini memnunlukla seyrediyordu. Tekerleği yerine takan çocuk "Pompa nerede acaba?" diye sordu.

— Ön kanapenin altında olacak.

Çocuk, lâstiği biraz daha şişirip vidaları son bir defa sıkıştırdıktan sonra Grey, "Teşekkür ederim, marifetli arkadaşım. Fakat sizin kim olduğunuzu bilmiyorum henüz" dedi.

— Josef Bielak. Tramvay makinist okulu üçünc üsınıf talebelerindenim.

— Peki, şimdi nereye gidiyorsunuz?

— Marşal sokağına.

— Haydi buyurun arabaya öyleyse?

Josef hiç tereddüt etmeden otomobile girdi ve Grey'in yanına, oturdu. Otomobil hareket etti.

— Tatilde neyle vakit geçirmeyi düşünüyorsunuz? diye sordu Grey.

— Herkese karşı iyi hareket etmek ve onlara faydalı olmakla.

Grey gülümsedi:

— Bundan başka?

— Niye soruyorsunuz? Yapacak

şey bulurum herhalde.

— Havacılık hoşunuza gider mi acaba?

— Tabiî, kulübün azalarındanım.

— Çok güzel, Size pilot okulunun adresini vereyim. Dersleri yaz aylarında takibedilir. Ben de okulun müdürü ve sahibiyim. Uçmak ister misin?

— Meccani mi acaba?

— Evet.

Çocukcağız Grey'in ellerine sarılmış "Ciddi mi söylüyorsunuz?" diyordu.

Grey gülümseyerek başını salladı:

— Yok yok. O zaman vazgeçerler. Söyleyin bana: Ne zaman geleyim?

— Bu ayın yirmi beşinde. Size yol paranızı yollarım.

— Teşekkür ederim, temin ederim onu. Şimdi, anlaştık değil mi?

— Evet anlaştık.

Josef coşmuş, siz ne yaman adam mışsınız diye haykırıyordu. Grey'in kendisine uzattığı kartviziti de görünce "Sahiymiş demek, dedi. Ne mutlu bana" Grey gülerek,

— Tamam değil mi? dedi.

— Evet evet. Hem Mareşal sokağında inmiyeyim şimdi. Yarın Cebir imtihanımız var. Onu iyi geçiremez sem babam size gelmeme müsaade etmz. Neşeden çılgına dönmüş çocukcağız siz ne iy iinsanmışsınız di ye tekrarlayıp duruyordu.

FOKKER'İN TECRÜBESİ

— Grey yeni gelen mektupları almak üzere postahaneye uğradıktan sonra esk arkadaşı Stevenson'u görmeğe gitti.

Bankacı kendisini herzamankinden daha sıcak bir şekilde karşılamıştı:

— Bugün gelmekle bilseniz ne kadar iyi ettiniz, dedi. Eğer vaktiniz müsaitse sizi Zalezya'daki çiftliğime götüreyim. Oraya hiç gitmemiştiniz zannederim. Varşova'dan vüz seksen kilometre bir arası var.

— Pek yakın bir yer mi sanki?

— Aman bunu siz mi söylüyorsunuz? Bir tayyarecinin bunu söylemesi ne tuhaf. Benim, geçen sene alay ettiğiniz, Fokker'le gideceğiz.

— Haydi gidelim öyleyse.

Kahvelerini içikten sonra Stenson arkadaşını otomobiliyle uçak alanına götürdü. Fokker uçuş için hazırdı. İki arkadaş, pilot ve telsizciyi de yanlarına alarak uçağa girdiler. Stenson pilot mahalline Grey'in geçmesini rica etti, kendisi de onun yanına oturdu. Grey'in arkasına oturmuş olan pilot uçuş esnasında uçağın hususiyetlerine dair bilgi vermekten geri kalmıyordu.

Uçak normal hızına ulaşmış, Grey'de motore iyice hakim olmuş bulunuyordu. Uçak bir avcı tayyaresi gibi gayet kolay idare edilebiliyor, kolayca yükseliyor, dönüyor ve iniş yapabiliyordu. "Fevkalâde bir motör, dedi Grey. Saatte koloy kolay dört yüz kilometre yapabilir. Tam gazla ne kadar gidiyor, hiç tecrübe ettiniz mi?"

— Beşyüz, beşyüzelli. Daha fazlasını tecrübe etmedim.

— Benim etmeme müsoade eder misiniz?

Grey gaza iyice bastı. Motör bütün gücüyle çalışmaya başladı. Hız ibresi beşyüz otuzu gösteriyordu. Kolu ileriye itti, fakat havanın aknatlara yaptığı şindetli basınç aşağı inmeye müsaade etmiyordu. Pilot mahalli, hızın tesiriyle çatırdamaya başlamıştı. Stenson biraz sonra hız iğnesinin beşyüz kırk beşyüz elli üzerinde dolaştığını hayretle gördü. İbre gayri muntazam titreyip duruyordu, Grey uçağı biraz daha eğdi. Kuyruk kısmının fazlaca titrediği farkediliyordu. Hava dalgalarının bu müthiş etkisi altında oturma mahallinin ezilivereceğini zannediyordu insan.

— Beş yüz altmış, dedi Grey. Bu şartlar altında gayet iyi bir hız. Takibedilseydik yakalanmazdık muhakkak.

Hareket edeli çeyrek saat olduğu halde Lublin'in üzerine gelmiş bulunuyorlardı.

— Sağ tarafta dedi Stenson. Meydan şu iki gölün arasına düşer. Dikkat edersen Zalezya yazısını da görürsün. Grey rüzgâr tabakasının altına düşmeğe muvaffak oldu. Uçağı inişe hazırladıktan sonra herzamanki gibi mahirane manevrasiyle Stenson'un uçak meydanına inmeğe muvaffak oldu.

Uçağı terkettikten sonra Grey ve ev sahi bibinaları dolaşmağa koyuldular. Yüzbaşı mütemadiyen not alıyordu. Stenson:

— Size müdürü takdim edeyim dedi. Benden daha iyi malûmat verebilir.

Müdür Malicheski, sütün, yoğurtun ve peynirin nasıl hazırlandığını bir ziraat mühendisi ağzıyla uzun uzadya anlattı. Grey keskin zekâsiyle, bu malûmatlardan işine yarıyanı büyük bir maharetle seçip çıkarıyordu. Resim ve heykeltraşlık hiç alâkadar etmiyordu Grey'i. Çok fazla okuduğu için hiç bir yazarın ismini hatırlıyamaz.

(Arkası var)

Hassas Katil...

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

Onu benim öldürmediğimi biliyorsun. Beni polislere iyi tarif etmediğine memnun oldum. Bunu neden yaptığını biliyorum. Buraya da onun için geldim zaten! demişti.

— Bana şantaj yapacaksın değil mi?

— Tamam! Bana para lâzım Beni tevkif ve suçumu isbat edene bin dolar mükâfat vadetmişsin. Akıllı bir adamsın. Herkesi suçlu olmadığına inandırmak için bundan mükemmel bir çare olamaz. Yalnız bu işi bana yükleyişin hoşuma gitmedi. Katilin sen olduğunu ilân edersem, senin için hiç de iyi olmaz!

— Sana kimse inanmaz!

— Biliyorum. Onun için buradan gitmek istiyorum ben. Şu bin doları bana ver, bir daha gözüne gözükmem!

Luke sesini çıkarmadı, susmaya ve istenilen parayı vermeye mecburdu. Adam ona kasabanın dışındaki ağaçlardan birine bin doları koymasını ve polise müracaat etmeye kalkışırsa hakkında hayırlı olmıyacağını söyledikten sonra çıktı gitti! Luke adamın daha binlerce lira sızdıracağını biliyordu.

Ertesi akşam Luke bin doları kararlaştırılan yere bırakmak için otomobiline binmiş tenha yolda hızla ilerliyordu. Bir aralık çektiği azaptan kurtulmak için itiraf etmeği bile düşündü, fakat telefon etmek için en yakın gazinolardan birine doğru koşarken karşısına polis müdürü Tom çıkınca bütün cesaretini kaybetti ve suçunu itiraftan vazgeçti. Tom onun uzgün halini görünce merakla sordu:

— Bugünlerde çok değiştin Luke! Ne oldu sana?

— Kendimi iyi hissetmiyorum Tom! Soygun hâdisesindenberi.

— Seni de öldürmedikleri için talihlisin! Zavallı Jud! Ne kadar iyi idi. Onu herkes severdi.

Luke titredi. İşte bir kişi daha ıstırabını artıran bu menhus cümleyi tekrarlamıştı. Jud'ı herkes seviyordu! Hattâ kendisi bile. Neden sonra Judun kasadan para çalmadığını da anlamıştı Lüzumsuz yere bir öfke yüzünden onu öldürmüştü. İki haydut onun polis müdüriyle birlikte geldiğini görünce kendilerine bir tuzak hazırlandığını zannederek kaçmışlardı. Luke geç vakit evine döndü. O gece gözüne uyku girmedi. Suçunu itiraf etmeli miydi acaba?

Aradan günler geçti. Luke bu oyuna daha fazla tahammül edemiyeceğini anlamıştı. Nihayet vicdan azabının sesini susturmak için suçunu itiraf etmeye karar verdi!.

Bir gece polis müdürü Luke'u ziyarete geldi ve o iki haydudun yakalandığını haber verdi. Luke saatinin çaldığını, artık hayşeyin bittiğini anladı:

— Sana Jud'ü benim öldürdüğümü söylediler değil mi? Evet onu ben öldürdüm!. diye mırıldandı. Tom şaşkın şaşkın:

— Onu senin öldürdüğünü bilmiyorum Luke, Sana o iki haydudun polislerle çarpışırken öldüğünü haber verecektim. Biri ölürken senin dükkânını soyduğunu itiraf etti.

Luke daha fazla dinleyemedi, ellerini yüzüne örterek odanın ortasına yığıldı!.

Gönüllü KAHRAMAN

KARDEŞLERİMİN LEJİYONA YAZILDIKLARINA EMİNDİM..

BAYIN SIHHATİ MÜKEMMEL. ONDAN EVVEL GELEN İKİ İNGİLİZ DE ÖYLE İDİ!

ONLARIN İSİMLERİNE İDİ ACABA?

BURADA SUAL SORULMAZ!

JOHN GESTE, FRANSAYA BEŞ SENE HIZMET İÇİN ŞEREFİNİZ ÜZERİNE YEMİN EDERMİSİNİZ?

EVET YEMİN EDERİM!

SON ADIMI ATMIŞ VE LEJİYONA YAZILMIŞTIM. ŞİMDİ KARDEŞLERİMİ BULMAK VE ŞU MÜCEVHER İŞİNİ HALLETMEK KALMIŞTI. DERHAL KUZEY AFRİKAYA GÖNDERİLDİM...

KUZEY AFRİKADA İLK UĞRAK YERİMİZ SİDİ-BEL-ABBES'DE DERHAL KARDEŞLERİMİ ARADIM.

BEALİ İLE DİĞ BİR KAHVEDE İDİLER...

HEY! JOHN'A BAK!

HAY DELİ ÇOCUK!

KAYIP MÜCEVHERDEN BAHİS AÇARAK ŞAKALAŞTIK.

DEMEK HIRSIZLARI BULMAĞA GELDİN?

MÜCEVHERİ DE GETİRDİN Mİ?

TABİİ!

YANDAKİ MASADA KÖTÜ SURATLI BİR ASKER ONLARI DİNLİYORDU. BU, ÇAVUŞ BOLDİNİ İDİ...

ACABA TAŞ BÜYÜK MÜ?

BİZ ŞAKAMIZA DEVAM EDİYORUZ.

SEN BURAYA GELMEKTE NEYE GEÇİKTİN JOHN?

BELKİ MÜCEVHERE MÜŞTERİ ARAMIŞTIR.

YARIM MİLYON LİRA TEKLİF ETTİLER.

ARKASI YAR-

UÇAN DAİRELERİN ESRARI

ARKASI VAR

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

Mehmet Rıza biraz düşündükten sonra mırıldanarak sordu:

— Sebep?

— Bunu da yarınki gazetelerde okuyacaksın. Matbuata birer mektup gönderdim.

— Ne mektubu?

— Okur, anlarsın, dostum. Allah rahatlık versin!

Telefon kapanmıştı. Mehmet Rıza da âleti yerine koymuştu. Kollarını kavuşturarak düşündü ve mırıldandı: "Allah belâlarını versin!"

Karısı ona meseleyi sormuş ve bir kaç kelime içinde vak'ayı anlayınca kahkahalarla gülmeğe başlamıştı. Bu da Mehmet Rızayı sinirlendirdi. Yataktan atlıyarak hemen evden çıkmak istiyordu. Telefon bir daha çaldı.

Bu sefer daha kalın ve ciddî bir ses Mehmet Rızayı aramıştı. Polis hafiyesi keyifsiz bir sesle:

— Benim, dedi.

— Ben de polis müdürüyüm.

— Buyurunuz.

— İşler çok fena gidiyor, Rıza Bey. Bunu size hiç bir sitem kastile söylemiyorum. Devlet hizmetinden çekilmiş kıymetli bir zabıta memurumuzsunuz. Benim ricam üzerine bu işlere karıştınız. Fakat son muvaffakiyetsizliklerimiz üzerine pek ziyade canımın sıkılmış olduğunu itiraf ederim.

— Herhalde benim kadar müteessir olacağınızı ummuyordum.

— Tahmin ederim. Maksadım hepimizin elbirliği ile biraz daha uyanık hareket etmemiz temennisidir. Bakınız: Size tatsız bir haber vereceğim.

— Lilinin kaçırıldığını söyliyeceksiniz.

— Nerden haber aldınız? Bizden mi telefon ettiler?

— Hayr, başka yerden öğrendim.

— O halde ümit ederim ki hemen yola çıkacaksınız.

— Niyetim yok.

— Anlamadım?.

— Çok yorgunum, müdür Bey.

— Fakat bu kızı da Kivelli gibi öldürülmeleri ihtimali herşeyden evvel akla gelen bir felâket değil mi?

— Evet, fakat bu sefer öyle olmıyacak.

— Ne gibi öyle olmıyacak?

— Çünkü deli kızı kimin kaçırdığını biliyorum.

— Biliyor musunuz?

— Evet: Onu Cingöz kaçırdı

Mehmet Rıza telefonda polis müdürünün uzun bir nefes aldığını duymuştu. Tekrarladı:

— Cingöz.

— Tahmin mi ediyorsunuz?

— Hayır, gayet iyi biliyorum. Demin, sizden evvel, kendisi bana telefon etti.

— Çok şey. Sebep ne imiş

— Yarın gazetelerde çıkacak mektuptan anlaşılacak.

Telefonda uzun bir sessizlik oldu. Polis müdürü nihayet dedi ki:

— Vakıa bu ehvenişerdir. Kızın da öteki gibi öldürülmesinden korkuyordum, fakat ne de olsa bu hâdise, muvaffakiyetsizliklerimizin serisine bir tane daha ilâve eder. Artık biraz canlanmalıyız.

— Doğru.

— Pek âlâ... Öüle ise yarın görüşürüz. Allah rahatlık versin!

Mehmet Rıza telefonu kapadı, ışığı söndürdü, başını yastığa koydu ve hemen uyudu.

Ertesi sabah, gözlerini açar açmaz eline verilen gazetelerin birinci sâyfalarında Matmazel Lili'nin Cingöz tarafından kaçırılması hâdisesi büyük harflerle haber veriliyordu. Mehmet Rıza hâdisenin tafsilâtını gözden geçirmeden evvel, çerçeveler içinde neşredilen Cingözün mektubunu okumaya başladı.

Mektup şu idi:

"Alenen itiraf ederim ki Matmazel Lili'yi kaçıran benim. Bu hareketimi ne küstahlığıma, ne de rakiplerime meydan okuyarak yapmak istediğim bir cakaya atfediniz. Bütün mes'uliyeti üzerime alıyorum. Maksadım şudur: En yeni ilmî vasıtalarla bu kızın beynini yiyen hastalıktan kendisini kurtarmak, bir iki, son hâdiselerin bu beyinde saklı esrarını karanlık bir şuurun içinden çekip almaktandır.

"İzah edeyim: Ben doktor değilim. Fakat bu kızın Ahu Dudu sokağındaki evinde elime geçen ve hastalandıktan sonra yazdığı, daha doğrusu karaladığı bir defterin içindeki acayip resimlerden anlar gibi oldum ki ortada hâlâ görüp anlayamadığımız korkunç bir aile faciası vardır ve Matmazel Lili'nin hastalanmasına sebep te budur. Eğer bu sebep üstünde ısrar edilir, durulur, düşünülür ve çalışılırsa ümit ederim ki hem kendisinin tedavisine muvaffak olunacak, hem de bir faciânın üstünü kaplıyan bütün karanlıklar dağılacaktır. Görülüyor ki bu, doktor işi değildir. Ilâçlarla alâka-

sı yoktur. Hastalığın kökü hâdise - lerin hassas bir ruhta bıraktığı şiddetli akisleri merkezindedir. Bu hâdiseleri bilmek şart. Doktor bilmez. Çünkü hâdiseler polise aittir.

"Benim kararım, bütün kuvvetimle Türk zabıtasını aydınlatacak ip uçlarını aramaktır. Tekrar ediyorum: Bugünkü halinde, bütün bu vakalar bir delinin beyni gibi karmakarışıktır. Zabıtamızın ve Mehmet Rızanın muvaffakiyetlerine rağmen henüz ne Kivellinin katili, ne eroin şebekesi, ne de Arsen Lüpenin —kendisi şöyle dursun— izi bile ele geçmiş değildir.

"Avrupada, bir polis vak'asının etrafında, hükûmet memuru olmıyan polishafiyel eri de çalışırlar. Bizde bu usul yoktur. Herşey hükûmetin sırtındadır. Ben elimden geldiği kadar o yükü hafifletmeğe çalışacağım. Pek yakın zamanda akıllara hayret verici neticeler elde edeceğimi umuyorum.

. **Cingöz**

Mehmet Rıza bu mektubu okuduktan sonra yüzünü buruşturdu. Elinden gazeteyi hemen atmıştı. Halkı hayrete düşürmek ve gazetecilere dedikodu sermayesi vermekten başka hiç bir mânası olmıyan bu oyunlara zihnini kaptırmak istemiyordu.

Bütün gününü evde istirahat etmekle geçirdi. Akşam hava karardıktan sonra biraz dışarı çıktı. Bu da hava almak içindi. Yarım saat kadar dolaştıktan sonra eve dönüyordu. Firuzağa karakolunu geçtikten sonra gelen küçük meydanlığa çıkınca yolun sol tarafındaki viranenin önünde yürüyen bir gölgenin durakladığını, kendisine dikkatle baktığını, nihayet ağır ağır yürüyerek yaklaştığını görmüştü. Durdu ve bekledi. Gölge bir kaç adım yaklaşınca Mehmet Rıza onu hemen tanıdı: Yani!.. Eroinci Yani!.. Meyhanede konuştuğu ve sonra otomobille kaçırılarak ortadan kaybolan palikarya!!... Hehmet Rızayı tanıyınca bir sıçrayışta yanına varmıştı:

— Rıza Bey! diye bağırdı, şimdi aradım sizi evde... Bulamamışım.

Mehmet Rıza, üstünde yeni elbiseler bulunan ve)deta hiç tanınmıyacak bir kılığa giren palikaryayı tepeden tırnağa kadar süzdükten sonra apartmanın istikametine doğru bir kaç adım atarak:

— Yürü, dedi, gidelim.

Palikaryada aksi istikamette yürümeğe devam etmek arzusu vardı:

— Çok geç kalmışım Riza Bey... dedi, szi bekledim yarım saat kapının önünde.. Ben gidezek hemen şimdi.. Ne anlatazağım size... Biraz geliniz benimle beraber...

Mehmet Rıza geriye döndü ve Yani ile beraber yürümeğe başladı. Palikarya, bozuk türçesi ile herşeyi karmakarışık anlattığı için polis hafiyesi dedi ki:

— Dur! Söylemeğe başlama. Ben soracağım, sen cevap vereceksin!

— Sor, Rıza Bey!

(Arkası var)

MEYDAN OKUYAN HAYDUT

HANKİSİ HIRSIZ

Bütün hayatı müddetince, Muhammet Bin Abdullahın üzerinde saadet güneşi dolaşmıştı. Kendisi, zengin, memleketin bütün servetlerine sahipti. Altın, gümüş, ziynet ve kıymetli kumaşlar. Fakat saadet kabı dolduktan sonra taşar. Çünkü bilindiği gibi kazanç, kayıbın aksamıdır. Muhammet Bin Abdullah, günün birinde hazinesini göstermek için misafirlerini dolaştırırken bazı kıymetli taşların eksik olduğunu farketti. Ve bu vaziyeti saklamadı. Onlara da anlattı.

Misafirlerden biri:

— Belki kaybetmişsindir, dedi. Bulunduğun vaziyette, söylediğim imkânsız değildir.

— Şayet söylediğin doğru olsaydı, düşünmeme sebep yoktu. Dün, bütün taşların tamam olduğuna yemin edebilirim. Bu arada, kaybetmek için hiçbir sebep olmadı.

— Şu halde uşakların emin insanlar değil. Onları kov!

— Bunu nasıl yapabilirim dostum? Olsa olsa, aralarından yalnız biri hırsızdır. Diğerleri, namuslu oldukları halde bunun cezasını ne diye çeksinler?

Hep beraber uzun zaman düşündüler, fakat hırsızlığı nasıl meydana çıkaracaklarını bulamadılar. Bunun üzerine Muhammet Bin Abdullah, hırsızlığı farketmemiş gibi hareket etmeğe karar verdi. Etrafında bulunan yedi uşağına da güler yüz gösterdi. Fakat günün birinde tekrar altın bir tas kaybolup da, yedi uşak da masum olduklarını söyleyince, Muhammet Bin Abdullah, akıl danışmak üzere, büyük kapının yanında bulunan falcıya gitti. Onlara ne için geldiğini, kendilerinden ne istediğini anlattı.

Bunlardan biri:

— Ben sana altın tası bulurum, dedi.

Sonra saraya beraber döndüler. Falcı her tarafı inceden inceye aradı. Müezzinin, minareye çıkıp müslümanları akşam namazına çağırdığı zaman, altın tas yerinde bulunuyordu.

Hayret içinde kalan Muhammet Bin Abdullah falcıya sordu:

— Bu işi nasıl yaptın?

— Hayret, çok defa pazarda satılan hurmalardan daha ucuzdur. Ben sadece sustum..

— Sustun mu? Fakat altın tası yerine nasıl getirdin?

— Bundan daha kolay ne olabilir? Uşaklardan birine rastgeldiğim zaman, parmağımla onu işaret ederek tehdit ettim, her biri sırrını keşfettiğimi zannetti. Böylelikle altın tas da yerine gelmiş oldu.

★ ★ ★

Bu suretle halifeler şehrinde, falcıların itibarı daha fazla arttı ve herkes hırsızı, çaldığı şeyi iade etmeğe mecbur eden ihtiyar adamdan bahstmeğe başladı. Muhammet Bin Abdullahın sarayında da ayni haberler dolaşmağa başlayınca, altın tas yine ortadan kayboldu. Ev sahibi, bu defa, Arabistanın bütün falcılarının tehditkâr parmaklarının para etmiyeceğini biliyordu. Bunun için uşaklarını topladı ve:

— Size üç gün müsaade veriyorum, dedi. Şayet bu müddet zarfında hırsız kendini göstermez, veya siz yakalayamazsanız hepinizi birden kovacağım. Bunun başka çaresi yok.

Uşaklar efendilerinin bu kat'î kararını öğrenince büyük bir korku ve telâşa düştüler. Hepsi bütün gayret ve zekâlarile hırsızı bulmağa çalıştılar. Fakat günler geçmiş, hırsızı bir türlü bulamamışlardı. Bunun üzerine sarayın kapıcısı olan Hasan, çok sevdiği arkadaşı olan Ömer Hafai'ye giderek meseleyi anlattı:

— Bize yardım etmelisin dostum, dedi. Mahvoluyoruz.

Ömer Hafai bir müddet düşündükten sonra.

— Hırsızların içinde iki ruh vardır, dedi bir tanesi yüzüne, diğeri ise kalbine hâkimdir. Dışarıdaki zeki, içerdeki ise aptaldır.

— Çok güzel konuşuyorsun, fakat bize yardım etmiş olmuyorsun ki!

— Anladım dostum... Bu suretle sadece bu yoldan yürüyerek hırsızı yakalamağa çalışacağımızı söylemek istedim. Birşey düşündüm. Bunu tatbik etmek için seninle beraber geleceğim.

★ ★ ★

Muhammet Bin Apdullah Ömerin söylediklerini dinledikten sonra:

— Demek siz hırsızı bulacağınızı zannediyorsunuz, dedi. Fakat düşünün ki, bu iş zannettiğiniz kadar kolay değildir. Uşakları çok sıkıştırdığım hattâ hırsızı bulamazlarsa kendilerini kovacağımı söylediğim halde bile hiçbir neticeye varamadılar.

— Bir defa tecrübe etmek istiyorum efendimiz. Müsaade ederseniz hemen işe başlarım.

Muhammet Bin Apdullah müsaade edince, Ömer yüzüne kalın bir tül örttü ve ev sahibine:

— Şimdi bütün uşaklarınızı çağırın ve benim, Araibstanın en büyük falcısı olduğumu söyleyin, dedi. Beni hırsızlık meselesi için çağırttığınızı da ilâve edersiniz. Üst tarafını bana bırakın.

Biraz sonra bütün uşaklar geldi ve büyük salonda halka şeklinde dizildiler. Ev sahibi Muhammet Bin Aptullah söze başladı:

— Nihayet, İbni Hakim'i çağırttım. Kendisi hırsızı meydana çıkaracaktır. Size ne emrederse yapmıya çalışın!

Kalabalığın arasında bir fısıldaşma başladı. Uşaklar yüzü tülle örtülü büyük falcıya korku ile bakıtılar.

— İbni Hakim. Büyük falcı gelmiş..

Ömer Hafai uşakların hayret nazarları altında, salonda bulunan büyük saksılardan birinden bir kaç yaprak kopardı ve elinde sıraya koymaya başladı:

— Şimdi elimde yedi tane yaprak ucu var. Bunlar muhtelif uzunluktadır. Hepiniz birer tane çekeceksiniz. En uzun yaprak kimde kalırsa hırsız odur!

Uşaklar önlerine bakıyordu. Kimse, en ufak bir hareket bile yapmıyordu. Biraz sonra Ömer dağıttığı yaprakları toplamağa başladı. Dördüncü uşaktan yaprağı geri alınca birdenbire bağırdı:

— Hırsız sensin!

— Ben mi? En uzun yaprak bende mi?

— Hayır. Fakat en kısası sende.

Bu anda ev sahibi Muhammet Bin Aptullah söze karıştı:

— Durun bakalım, diye bağırdı. Bu da ne demek oluyor?

Ömer Hafai gülümseyerek Muhammet Bin Aptullaha bakt.:

— İzah edeyim efendimiz, dedi. Kopardığım bütün yaprak uçları ayni uzunluktaydı. Bu sadece benim bir hilemdi. Bu adamın yaprağı diğerlerinden daha kısa. Hırsız, söylediklerime inandığından, yapacağım mucizeye karşı gelmek için yaprağının ucunu kopardı. Kendi fikrine göre böyle yapmakla uzun yaprak kendisinde kalmıyacaktı. Fakat şimdi elindeki en kısa yaprak hırsızın kendisi olduğunu meydana çıkardı. Diğerleri gibi masum olsaydı, yaprağını kısaltmıya lüzum hissetmezdi!

Umumî heyecan yatıştığı zaman salonda altı uşak kalmıştı. Yedincisi hırsızlığından ziyade, bir mucizeye inanıp ta kendini ele verdiği için utanmış, kimseye gözükmeden ortadan kaybolmuştu.

MANDRAKE

ABDULLAH DEVE BİR ÖKÜZÜ BİLE DEVİRECEK ŞEKİLDE KUVVETLİ BİR YUMRUK ATTI..

FAKAT BU MÜTHİŞ YUMRUK KLAGAYI YERİNDEN BİLE SARSMAMIŞTI..

ABDULLAH ÇABUK KAÇ

KLAGA BİRDENBİRE ABDULLAHIN ÜZERİNE ATLAMIŞ KOCA KOLLARIYLA ONU SIKMAĞA BAŞLAMIŞTI..

KLAGA ABDULLAHI BİR KAYAYA FIRLATTI...

EYVAH!

ABDULLAH BAYGIN BİR HAYDE YERDE YATARKEN KLAGA KUDUZ GİBİ BİR HALDE MANDRAKEYE DÖNDÜ...

KLAGA BÜTÜN HIZIYLA MANDRAKEYE ATLADI..

BAY KLAGA: BİR SİNEĞE BİLE İLİŞMİYECEKSİNİZ

MANDRAKE DEV'İ İPNOTİZE EDEREK HÜCUMUNA MANİ OLUR

BUNU ONUN YANINA BIRAKMAM

DUR APTULLAH. ŞİMDİLİK USLANDI.

APTULLAH DA O SIRADA AYILMIŞTIR

MANDRAKE DEVİ İPNOTİZE İLE UYUŞTURDUKTAN SONRA OSIRADA AYILAN ABDULLAHI GÜÇLÜKLE TESKİN ETTİ. .VE ÜÇ KİŞİLİK KAFİLE YOLA KOYULDU..

-AKKASIYAP-

BAYTEKİN

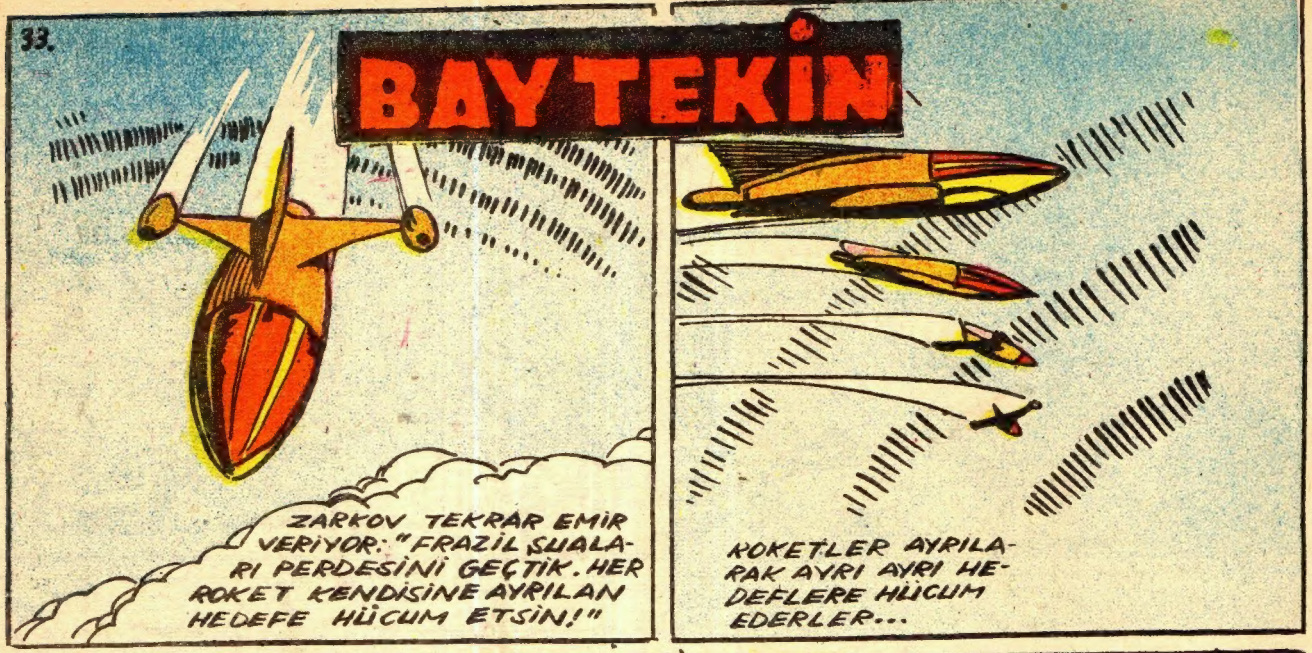

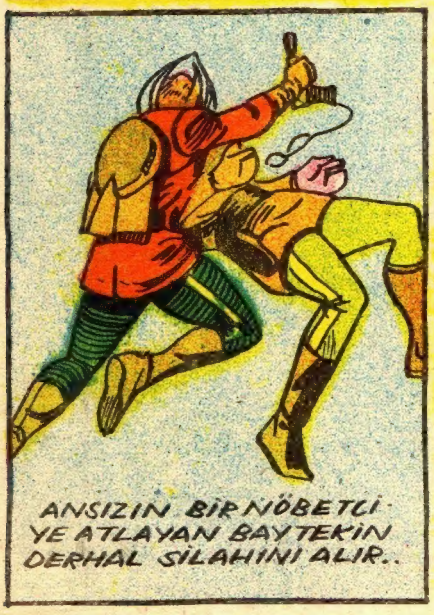

-ARKASI VAR-